ISSN 0132-4462
№ 8 2012
серпень

перець

Олексій КОХАН

Павло ГЛАЗОВИЙ

КУХЛИК

Дід приїхав із села,
Ходить по столиці,
Має гроші – не мина
Жодної крамниці.

Попросив він: – Покажіть
Кухлик, той, що скраю.
Продавщиця:
– Што? Чєво?
Я нє понімаю.

– Кухлик, люба, покажіть,
Той, що збоку смужка.
– Да какой же кухлик здєсь,
Єслі ето – кружка!

Дід у руки кухлик взяв
І насупив брови:
– На Вкраїні живете
Й не знаєте мови...

Продавщиця теж була
Гостра та бідова.
– У мєня єсть свой язик,
Ні к чєму мнє мова.

І сказав їй мудрий дід:
– Щим пишатися не слід,
Бо біда якраз така
В моєї корови:
Має, бідна, язика
І не знає мови.

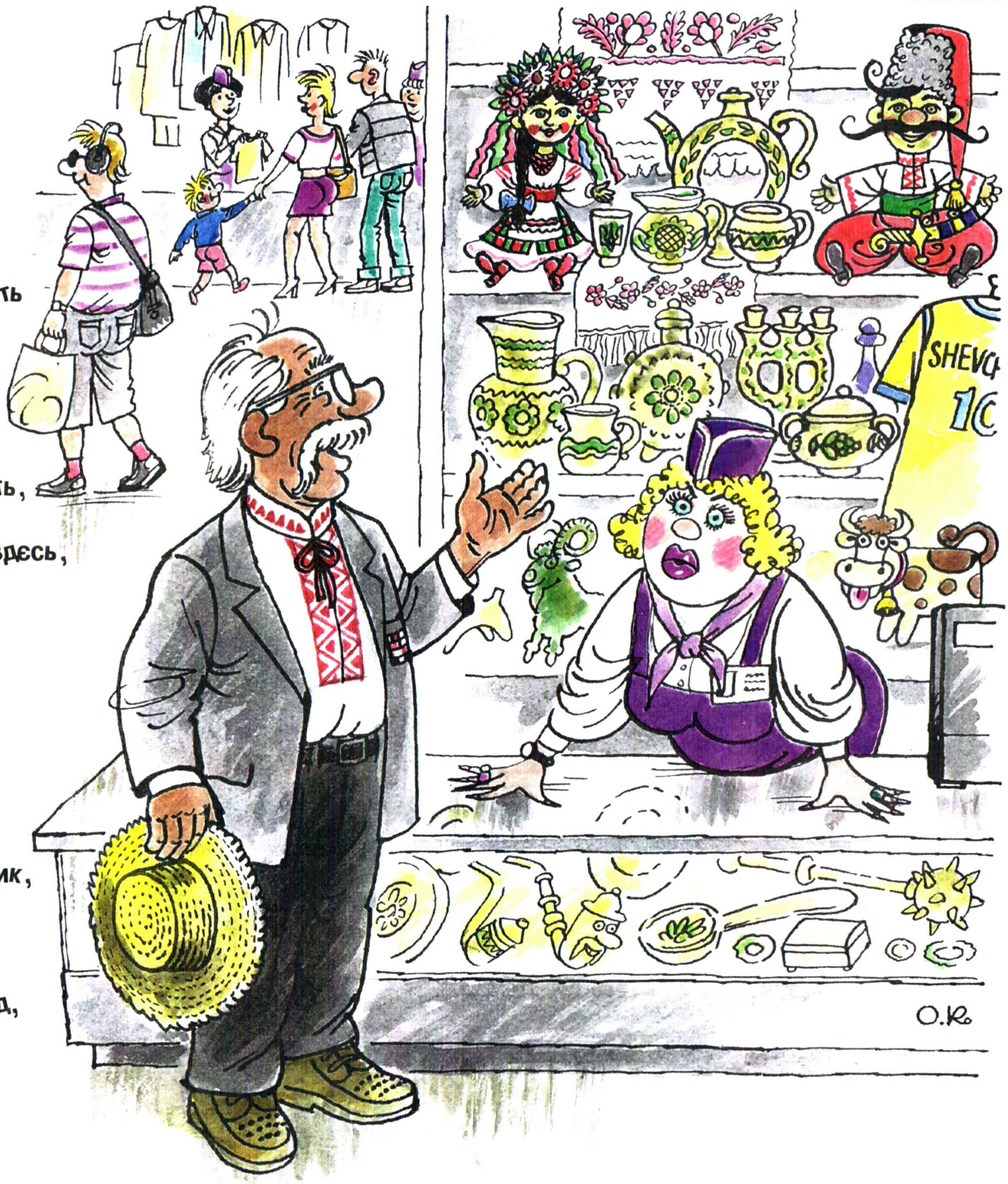

До 90-ліття від дня народження Павла ГЛАЗОВОГО

Стор. 6-7

Анатолій ГАЙНО

— А що ж нам робити?! Усі пляжі закриті через антисанітарію.

Володимир АДАМОВИЧ

НАПЕРЕКІР УСЬОМУ

У 1996-му, 2000-му і 2004-му роках наші спортсмени на Олімпійських іграх завойовували по 23 медалі; з Пекіна привезли 27; цього року на Олімпіаді у Лондоні здобули 20 медалей. Ми кажемо олімпійцям: «Молодці!» Бо вони вибороли нагороди, маючи не найкращі умови для тренувань. Чи увійдемо ми у двадцятку кращих спортивних країн світу через чотири роки, коли кількість спортивних шкіл у нас останнім часом зменшилася втричі, а уроки фізкультури в школах хочуть якщо не відмінити, то максимально скоротити?

ЯБЛУНІВКА, ЯБЛУНЬКА, ЯБЛУЧНЕ

Банани у нас не ростуть. Тому й завозять їх до нас із далеких країв. А яблука? Та у кожній області маємо по кілька населених пунктів із поетичною назвою – Яблунівка, Яблунька, Яблучне... Бо з діда-прадіда на нашій землі усі шанували це дерево. Та нині кожне п'яте яблуко – імпортне. Кількість яблуневих садів безупинно зменшується. Та й те, що у них вирощується, продається за безцінь за кордон. Там переробляється на соки, джеми... А потім ми купуємо ці продукти уже втридорога.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

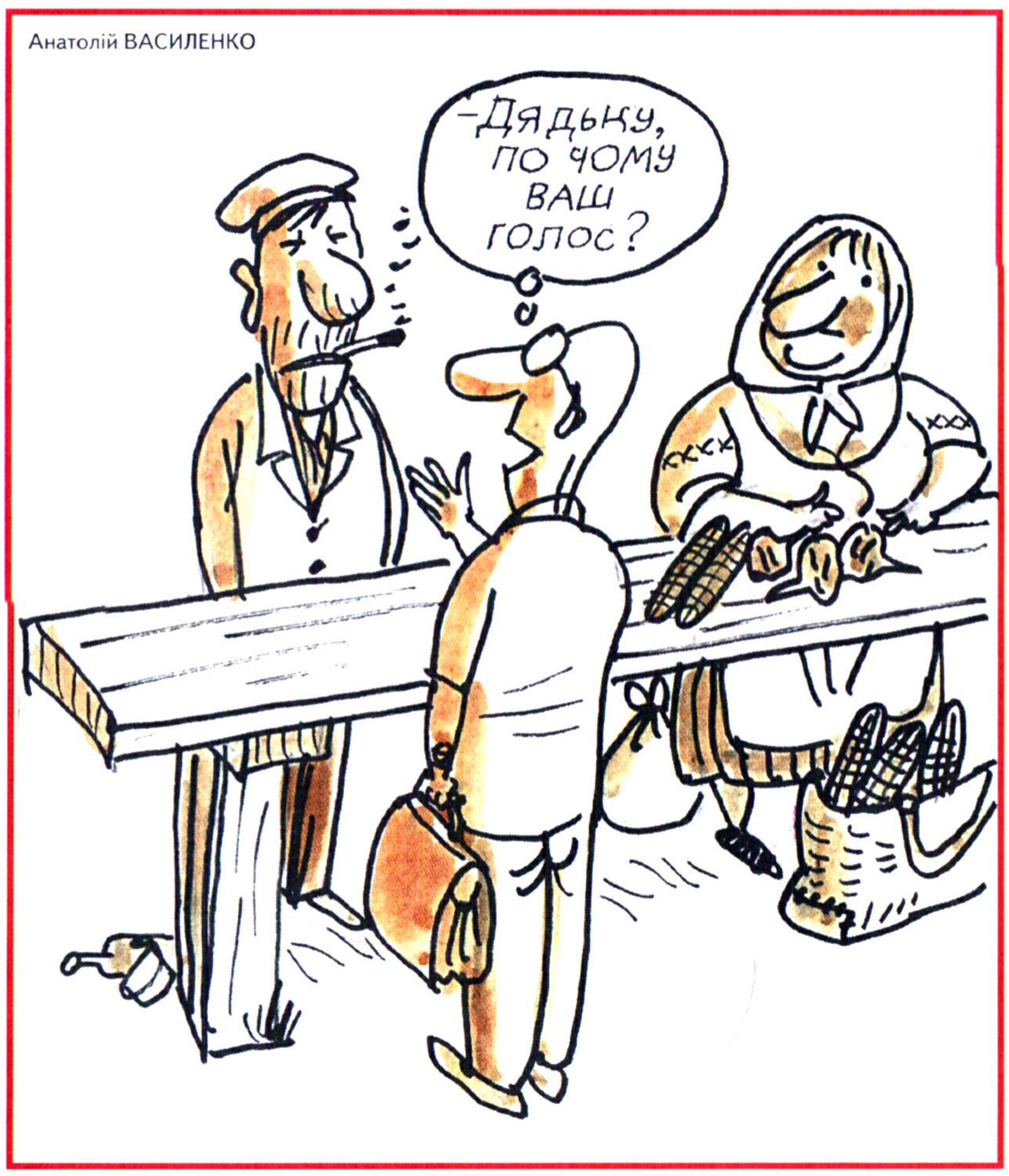

ФРАЗА

Не одна жінка мріє пройтись по ювелірному магазину з господарською сумкою.

Василь МОМОТЮК.

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир СТРЕКАЛЬ

ЛУКАВА МОЛИТВА

Можновладці в'ються, як вужі,
Заходились жалібно співати:
«Боже, Україну бережи!»
Й ангельські тягти на себе шати.

Бог – таки надійний оберіг,
Та не завжди стане він на чати:
Перше, ніж просити, щоб зберіг,
Треба і самим оберігати.

Ви ж її терзали, як могли,
Аж зомліла змучена небога.
На вітрах роззули, роздягли
І пустили немічну до Бога:

«Хай Всевишній береже її,
Замість нас піклується про неньку,
Ми ж бездонні гаманці свої
Будем набивати потихеньку».

Не здіймайте руки до небес
І молитву не читайте всує –
Бог у ваших душах не воскрес
І прохань лукавих він не чує...

ЧЕРВ'ЯКИ НА РИБОЛОВЛІ

Раділи черв'яки від гордих мрій,
Любили долю з усієї сили,
Бо їх рибалки якось на зорі
На дивну риболовлю запросили.

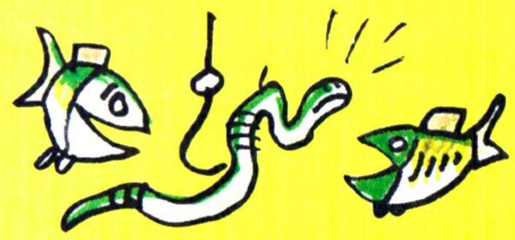

Гачками увінчалась та любов.
А я, брати, сьогодні в тузі мовлю:
Буває, й нас ведуть отак, немов
Безмозглих черв'яків на риболовлю.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Завжди влаштовувався гарно
Поміж обов'язків і прав:
Посаду мав відповідальну,
Відповідальності ж не мав.

ПРАВИТЕЛЬ І ПІДДАНІ

(З Абу-ль-Фраджа)

Один мудрець сказав якось мені:
«Запам'ятай цю істину, мій сину:
Ніяк не можна вирівняти тінь,
Якщо кривий предмет,
що тінь відкинув.

Отак правитель, що престол зайняв
Та виступив неправді насупроти
І хоче, щоб народ чесноти мав,
То й сам повинен мати ті чесноти».

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

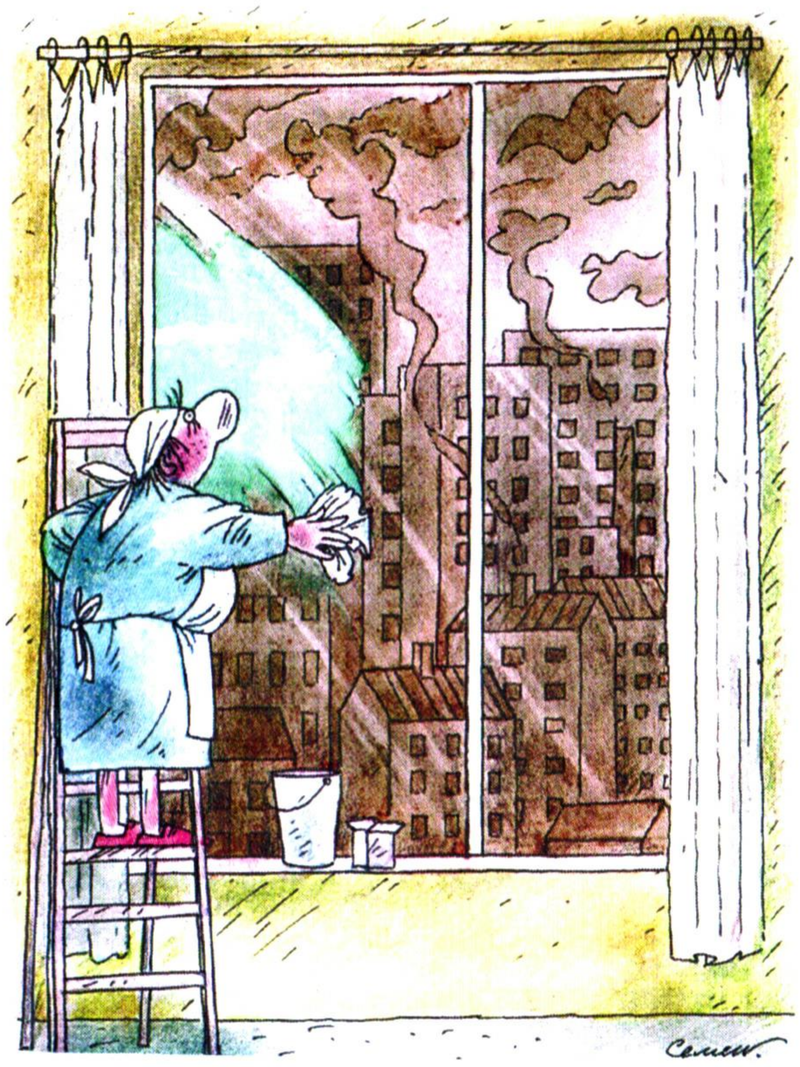

Педагогічний прийом

ГУМОРЕСКА

– Сьогодні ти поведеш його у дитячий садочок, – сказала дружина, – у мене вже терпіння не вистачає.

– Васильку, – покликав я чотирирічного сина,– збирайся в садочок.

– Н-не піду! – замахав руками і задригав ногами Василько.

– Ось бачиш, бери його і радуйся, – сказала дружина, – а я поспішаю на роботу.

Переконати у таких випадках впертого малюка неможливо. «Не буду ж я його вести з плачем і скандалом, вмовляннями чи обіцянками щось купити, як це робить дружина, – подумав я. – Треба застосувати якийсь педагогічний прийом». Ідея прийшла миттєво.

– Ти вже великий, – поважно сказав я синові, – і повинен мене зрозуміти. Ось

дивися, я йду на роботу, мама також, сестричка – в школу. Всі ходять на роботу. А твоя робота – це ходити у садочок. Тільки маленькі дітки, які не вміють ходити, сидять вдома. Чи, може, ти ще малесенький синочок?

– Ні, я вже великий! – гордо відповів Василько.

– Тоді збирайся на свою роботу.

Син трохи подумав і почав збиратися.

На подив дружини син щоранку охоче йшов зі мною у дитячий садочок. Я пишався своїми педагогічними здібностями і розповідав про це знайомим. Через місяць син, прокинувшись вранці, потягнувся і запитав:

– Тату, я на роботу ходжу справно?

– Справно...

– То де моя зарплата? Чи ти думаєш, що я задурно працював?

Кость ВОЛИНЯКА.

м. Луцьк.

Данило КУЗНЄЦОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Вип'ємо за мою нову дружину! Дай Боже – не останню!

ІРОНІЗМИ

◆ *Люди краще розуміють одне одного, коли мовчать.*

◆ *Керівний пень про дуба: тобі ще рости та рости!*

◆ *Короткі афоризми – це все, що інколи лишається від великих людей.*

◆ *У мене почав рости зуб заздрості.*

◆ *Інколи премії треба присуджувати не авторам, а тим, хто прочитав їхні твори.*

◆ *Людство повільно одягалося, зате швидко роздягається.*

Ігор СІЧОВИК

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

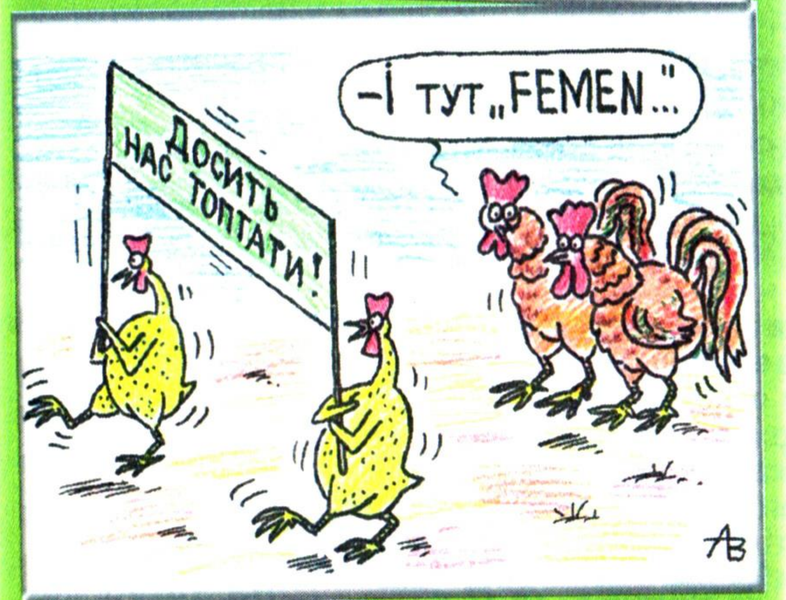

Дрібнички

Чоловік повинен говорити лише три слова: люблю, куплю, поїдемо.

Майже кожен сантехнік, що приходить до вас щось полагодити, розумніший за попереднього. Бо рідко хто із них не зауважить: «І який дурень вам це робив?!»

Вони так довго живуть при владі, що з них уже сиплеться золотий пісок.

Якщо ви не пам'ятаєте, чи добре учора відпочили, значить – відпочили добре.

Чоловіки запам'ятайте: ваша дружина виглядає так, як ви заробляєте.

Зібрав
Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Валерій ЧМИРЬОВ

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВОДОГРАЙ – *водне поло.*
ГАВАНЬ – *собача будка.*
ГОРЛОВИНА – *ангіна.*
КУМЕДНИК – *кум-пасічник.*
ЛИЦЮВАЛЬНИК – *косметолог.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Буковині.

Анатолій ГАЙНО

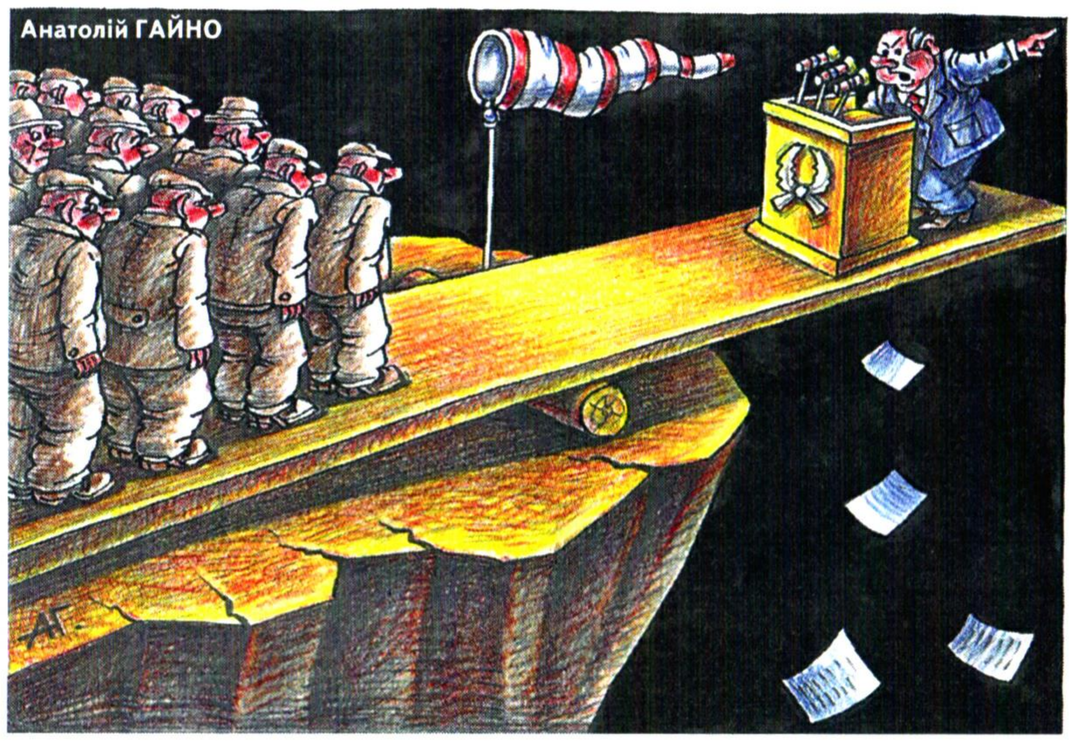

Програма-

Почалося!.. Усі закрутилися-завертілися. Вибори на носі!

Наша партія теж не забарилася з передвиборною програмою. То була бойова програма виходу з кризи. Із преамбулою та дванадцятьма бойовими пунктами. У преамбулі йшлося, що партія, бере на себе, якщо прийде до влади, зобов'язання за два-три роки капітально реформувати економіку. У кожному пункті визрівала ціла економічна революція.

Голова партії, насвіжо переглянувши рукотворний документ, віддав його для негайного розмноження.

Вахтер Юрчук, котрий за сумісництвом відповідав у партії та гасла, відносячи папір у комп'ютерне бюро, за звичкою перебіг підсліпуватими очима написане. Переглянув і буркнув:

– Бач як! А про паркан і забули. Давно ж на зборах говорять, що паркан біля офісу треба підновити, бо так тими гаслами заляпаний, що й годі щось уторопати.

Узяв і дописав: «Пункт 13. Паркан полагодити і пофарбувати у зелене».

Для точності скажемо, що уже не раз він отак підправляв ухвали рідної партії. Хоча толку від тих поправок виходило стільки, як і від самих гасел, але Юрчуку, відповідальному за партійну рекламу, здавалося, що так буде надійніше.

Оператор у комп'ютерному набрав текст, а вахтер згодом поніс доленосний папір до штабу партії. У секретаріаті хутко помітили розбіжності.

– Чому тринадцять пунктів? На президії партія затвердила для програми-максимуму лише дванадцять пунктів.

Один із вождів, поміркувавши, знайшов вихід:

– Перший пункт у нас, як завжди, загальний. Викреслимо!

Викреслили перший пункт.

Вахтер повторно поніс документ на правку. Палкий прихильник партійних гасел, він із сверблячої цікавості знову підсліпувато (окуляри забув) зазирнув у текст. Заглянув і вразився: пунктів залишилося дванадцять. А де тринадцятий?

– Чи ти бачиш! – обурився. – Про паркан викинули. Мо, колір не сподобався?

Він був упертий, цей вахтер, що за сумісництвом відповідав за гасла. Отож уперто

Думки Олеся ВОЛІ

❄ Відсутність волі помічають швидше, ніж її наявність.

❄ Не приживається культура серед злигоднів.

❄ Державні керівники люблять, щоб їх хвалили. Особливо — коли нізащо.

❄ Дружити — просто: не треба зраджувати.

❄ Ваша дружина сама знає, коли вона краща, а коли гірша.

❄ Вимагають правди від історії, а самі брешуть уже сьогодні.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Одягни тепліші плавки — вода холодна!

Олег ГУЦОЛ

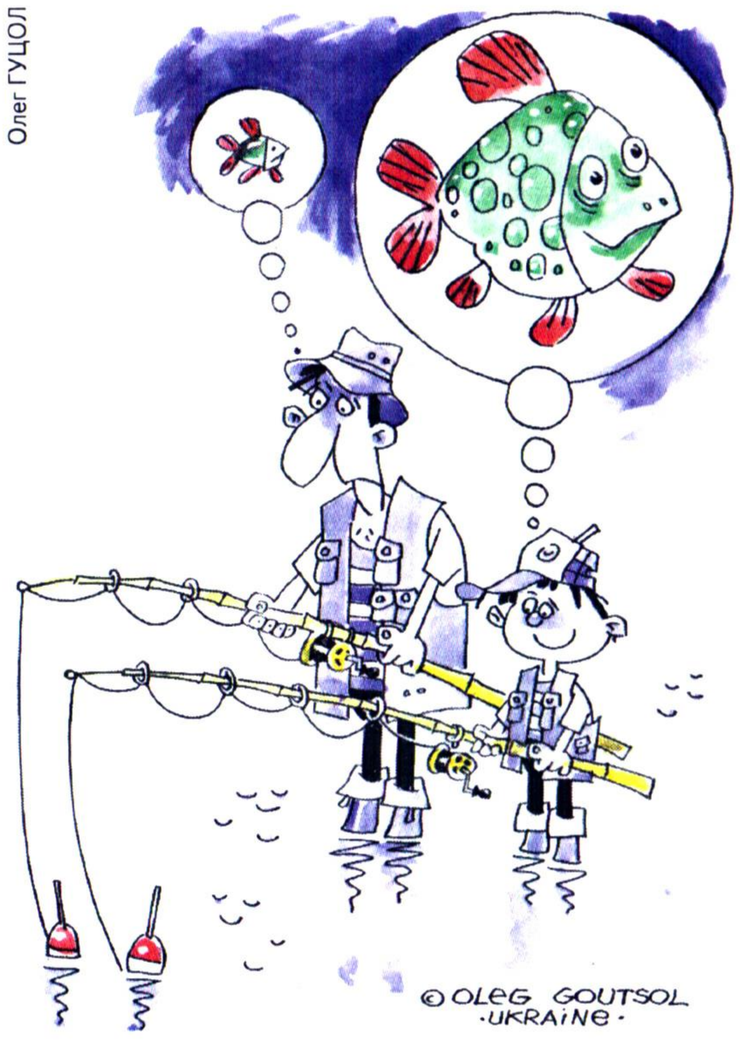

Веселі діалоги

Вашими молитвами

— Романе, як ся маєш?
— Вашими молитвами.
— Та я ж атеїст...
— А я думаю, чого це у мене все шкереберть?..

Корпоратив

— Ну як, корпоративна вечірка учора вдалася?
— Мені здається, що так. Сьогодні прийшов на роботу, а на моєму столі — обгризений кактус.

Гриби

— Максимовичу, ти вже їздив у ліс по гриби?
— Ні. А що, вже є?
— Не знаю. Дощі пройшли, мали б бути...
— Треба подзвонити в лікарню, у відділення токсикології і запитати: пішли вже гриби чи ні?

Сучасність

— Ваша Оленка на перервах бігає за хлопчиками.
— У її віці, вибачте, усі дівчатка бігають за хлопчиками.
— Із ножем?!

Телевізор

— Лікарю, що мені робити: дуже втомлююся від телевізора.
— А як спите?
— Сплю добре, тільки усі сни сняться з рекламою.

Виправив

— Синку, ти вже виправив двійку?
— Та ось...
— Ну хто ж так виправляє?!! Ану дай-но сюди щоденник...

Надіслав Микола ДАЩЕНКО.
смт Варва Чернігівської області.

МАКСИМУМ

ГУМОРЕСКА

дописав: «Пофарбувати паркан. У голубе. Обов'язково!»

За хвилину-другу виправлений папір повернули до партійного штабу. У секретаріаті знову доскіпливо перевірили кількість пунктів. І виявили, що один пункт — зайвий. Треба дванадцять, а їх тринадцять?!

Знаючи, що після преамбули зазвичай пишуть загальщину, партійні ентузіасти викреслили перший пункт, виправили нумерацію і повторно звеліли вахтерові передати програму на правку.

Доскіпливий вахтер, тюпаючи у комп'ютерну, невтримно зазирнув у написане. Переглянув і вигукнув:

— Ні, толку з нашої партії не буде. Знову одного пункту нема! Якщо не беруться полагодити паркан, то як же вони підніматимуть економіку?

Вахтер підсліпувато (окуляри зранку десь посіяв) дописав: «Паркан полагодити негайно! Пофарбувати у синє».

Потім він поніс папір на підпис кільком членам президії. Ті також висловили зауваження стосовно тринадцятого, зайвого, пункту, і Юрчукові ще не раз довелося повертатися в комп'ютерну. Нарешті, коли й лідер партії скріпив програму своїм розмашистим ієрогліфом, вилучивши з тексту перший, «зайвий», пункт, знеможений вахтер дійшов висновку, що рідної партії не переконає, й облишив свої зусилля просунути питання паркану в програму. Пунктів на папері залишилося дванадцять.

Наступного дня по місту густо були розклеєні листівки з програмою нашої бойової партії. Партія, говорилося в преамбулі, бере на себе відповідальні зобов'язання за два-три роки вивести країну з кризи і капітально реформувати економіку. Для цього наша бойова партія пропонувала масам блискучу програму-максимум із дванадцяти кардинальних заходів. У заході першому зазначалося, що партія полагодить паркан, у другому — пофарбує паркан у зелене, у третьому — пофарбує паркан у голубе, в четвертому — пофарбує паркан у синє. І так далі — по всіх дванадцяти пунктах. Завершувалася програма гаслом, що паркан буде пофарбовано обов'язково і в строк.

Наша бойова партія, яка достоту губилася у різноголоссі інших партій, несподівано зажила гучної слави. Про її передвиборну програму навперебій заговорили на телебаченні, в пресі, на мітингах. Ми розуміли, що воно трохи не так вийшло, як бажалося, але слава є слава. Аналітики в один тон стверджували, що лише наша партія справді взяла на себе реальні зобов'язання перед суспільством і за два-три роки може успішно втілити їх у життя. Газети писали, що інші партії на фоні наших передвиборних гасел, — «пустопорожні балакуни і базіки, бо не годні полагодити і паркана».

Партія, хай там що, таки знайшла себе у клопітному передвиборному процесі. Лише вахтер Юрчук почувався хворобливо: у гасельній ейфорії партія так і не спромоглася перефарбувати паркан...

Іван КИДРУК.
м. Рівне.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Афоризми

● *Хочеш грошей удвічі більше? Поклади їх перед дзеркалом.*

● *На нашу зарплату жити можна. Важко тільки останні 28 днів.*

● *Дурням завжди щастить. Це ж який я, виходить, розумний!*

● *Першу жінку було зроблено з матеріалу замовника.*

Андрій БУБКА.

м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Павло ГЛАЗОВИЙ

(1922–2004 рр.)

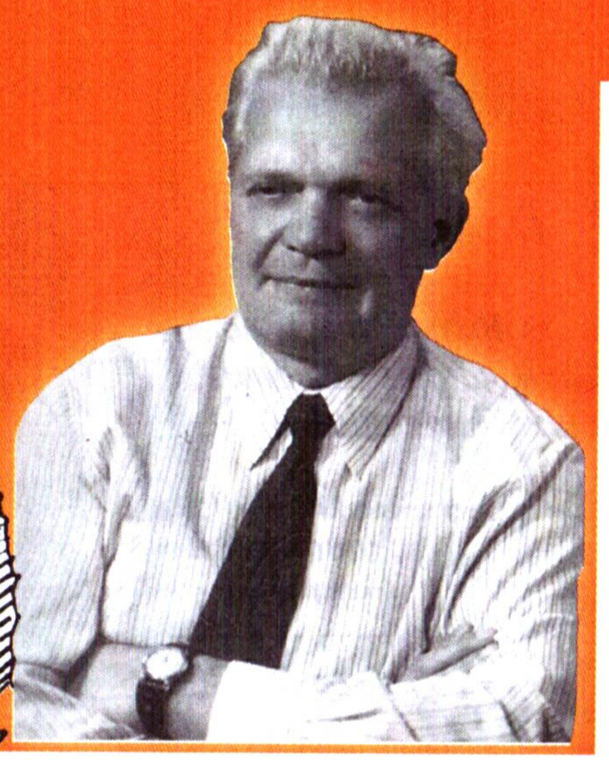

САМОВБИВЧА КРИТИКА

Як зібралися мисливці
на своєму зльоті
похвалитися, що мають
успіхи в роботі,
хтось притяг туди на шворці
зайчика живого
і в президії куточок
відвели для нього.

Посадили для потіхи,
мов якусь персону.
А зайчисько, опинившись
біля мікрофону,
взяв та й крикнув:
— Я всю правду
викажу на зборах!
Витрачаєте даремно
ви державний порох,
бо на вовка боїтеся
вийти полювати.
Вам би тільки шкуру здерти
з бідного зайчати...
Тут президія гукнула:
— Все це не до діла! —
А увечері зайчиська
колективно з'їла.
Перед тим, як кухар з нього
мав зробить биточки,
він вигукував:
— За правду постраждав,
браточки!
Все це так воно, звичайно.
Тільки ж мало толку —
говорити тому правду,
хто має двостволку.

ПРИСЛУЖНИЦТВО

Хворий вовк побиту пику
виткнув з лободи
і заскиглив до овечки:
— Принеси води!
Занедужав я, потрапив
у лиху біду.
Дай напитися,
а їжу я вже сам знайду...
— Бе! — овечка відказала.—
Діло це ясне:
Як нап'єшся — знайдеш їжу:
проковтнеш мене...
Ворогам служити може —
додамо в кінці —
той, у кого менше мозку
аніж у вівці.

ВИСОКА ЦИФРА

— Чом ти, півнику, повісив
голову свою?
— Утомився,— каже півник,—
рано устаю.
Наш завфермою аж в область
двинув папірець,
що одержить від несучки
двісті штук яєць.
Що йому?
Писнув бумажку
та прибив печать,
а мені трудитись треба
щоб не підкачать.

ЛИЦЕМ до дійсності

ГУМОРЕСКА

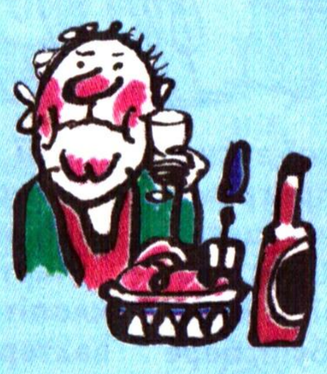

Суспільству потрібна правда. Вся. На брехні, замовчуваннях світле майбутнє не будується. Однак...

Зайшов до мене Василь. Посиділи, погомоніли, він і каже:

– Скільки можна!.. Втомлює вже політика. Чогось випити нема?

– Знайдеться, – одказую. – Привіт від діда.

– Що? Якого діда?

– Галина їздила в село і привезла. Дід зі слив вигнав.

–Зі слив? Мабуть, отрута. Давай попробуємо.

– Не отрута. Він через вугілля пропускає. Вживав, щоб спалося краще, тепер – радіонукліди зв'язує.

Попробували. Василь заспокоївся, повеселів. Обом гарно зробилося.

– Усе ж, несправедливо! – зітхнув Василь. – Кудись рвемось, сперечає-

ЛИХА ЛИЧИНА

– Де тобі найкраще жити? –
вовк тхора питає.
– Чи у горах, чи на полі,
чи в зеленім гаї?
Той отвітив:
– Гай і гори –
то місця все гарні,
та найкраще поселятись
поблизу пташарні.
Так міркує-метикує
і лиха личина:
де набити пельку легше –
там і батьківщина.

УВ'ЯЗНЕННЯ

Тягне дама зоопарком
на шнурку барбоса.
Став барбос той біля вовка,
подивився скоса:
– Так і знав,
що ти у клітку
вскочиш, розбишако!
Я ж на волі,
їм що хочу
і сплю собі м'яко.
Вовк зубами клацнув люто:
– Нічого гордиться!
Межи мною і тобою
незначна різниця.
Я живу в кутузці,
а ти – на мотузці.

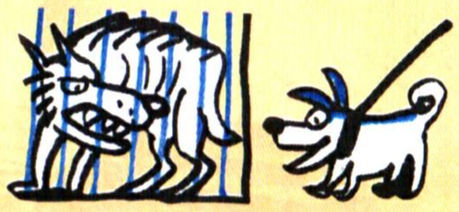

ГАСЛА

Запишалась чорна гава:
бутерброд у неї є!

Примостилась на гілляці,
булку з маслечком клює.
Раптом вибігла лисиця
із зеленого гайка,
заховалася в травиці
і торжественно гука:
– Хай живе любима гава!
Смерть орлам, а гаві слава! –
Гава слухає, радіє
вгору дзьоба задира,
і, не знаючи, що діє,
враз як вигукне: Ур-ра!
Булка з маслом з гілки ляп!
А лисиця її хап!..
Хто кричати вміє гасла,
Не сидітиме без масла.

ПОГРОЗА

Каже галка солов'єві:
– Вчора ти не тьохкав,
а кувікав поросятком,
верещав та рохкав...
Соловей признавсь:
– Буває всяке на естраді.
Я учора на свинячій
виступав нараді.
Кнур сказав мені:
– Як тільки не таке щось тьохнеш,
я тобі такого всиплю,
що на місці здохнеш.
Я кувікав, рохкав, хрюкав,
верещав щосили,
і концерт пройшов нормально –
свині похвалили.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Державні служби проти корупції – це те саме, що бджоли проти меду.

❄ ❄ ❄

Ніщо так не примушує покупця швидко покинути магазин, як фраза продавця-консультанта: «Чи можу я вам чимось допомогти?»

❄ ❄ ❄

Народні депутати: «Нам потрібна нова економіка. З цієї вже нічого красти».

❄ ❄ ❄

Ми вже навчилися робити дійсністю казки. Але поки що – тільки страшні.

Зібрала Валентина БАКЛАН.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Твоя теща?! І в клітці з тиграми?!
– Вона тут прибиральницею працює.

мося, щось штурмуємо, а тихих, розважливих, нормальних трударів не цінуємо. От чому б про діда доброго слова не сказати? Я про нього в газету напишу.

Мені з несподіванки наче крихта в горло влетіла:

– Ти це справді?

– А що? Пора вже лицем до дійсності! Доволі лицемірити!..

Василь – чоловік чесний і прямий. Колись із таких страшні фанатики виходили. Добре, що на думці про діда він не затримався.

А якби?!

Правда – річ серйозна: іншому дай у руки – не радий будеш!..

Володимир ШКВАРЧУК.

м. Чернігів.

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

Свої гроші

Водій до автоінспектора:

— За порушення правил дорожнього руху ви взяли з мене на сто гривень більше.

— Правильно. А що, я свої гроші буду давати начальнику?

Непогана

— Миколо, то правда, що ти на Оксані женишся? Та вона ж уже п'ять разів виходила заміж.

— От і добре. Якби поганою була, хто б її взагалі заміж брав?!

Почув і записав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська на Львівщині.

Контраргумент

Адвокат твердить, що його підзахисний не був у інтимних зв'язках зі своєю сусідкою. Та ось до зали суду вводять дитину тієї жінки. Мале — копія відповідача. Але адвоката це не вибиває з колії:

— Ваша честь,— звертається він до судді,— схожість нічого не доказує. От і в мене одна дитина неймовірно схожа на мого сусіда.

А хто його зна

Телефонна розмова:

— Яка там у вас сьогодні погода?

— Не знаю, бо надворі дуже густий туман.

Чесність

Кандидат на високу посаду заповнює анкету. Одне з питань — «Чи перебували ви під судом і слідством?»

Чоловік чесно написав: «Ні».

Наступне запитання, (мабуть, для тих, хто відповів на попереднє питання «Так») — «Із якої причини?»

Чоловік подумав і знову чесно написав: «Поки що не впіймали».

Почув і записав Валентин КАТЕРИНЕНКО.
м. Херсон.

Юрій КОСОБУКІН

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

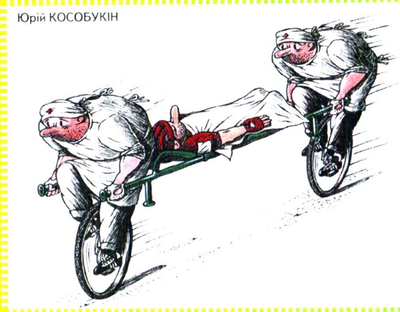
Юрій КОСОБУКІН

Микола КАПУСТА

Андрій САЄНКО

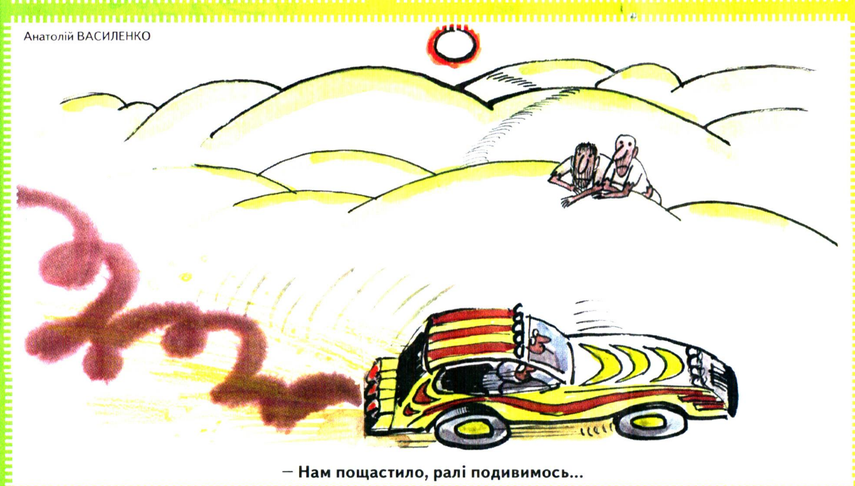
Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Нам пощастило, ралі подивимось...

Володимир СОЛОНЬКО

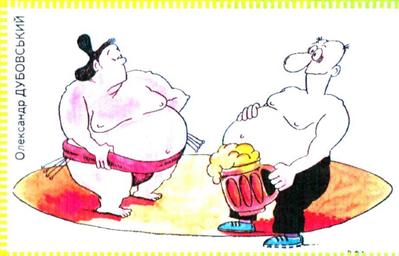
Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Віктор ПОПОВ

Геннадій НАЗАРОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Ти знову взув свої супермодні бутси!

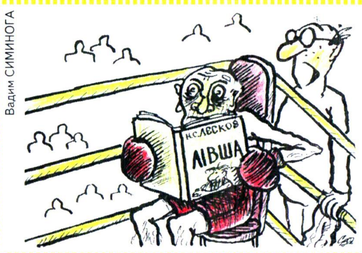

Вадим СИМИНОГА

Олег ГУЦОЛ

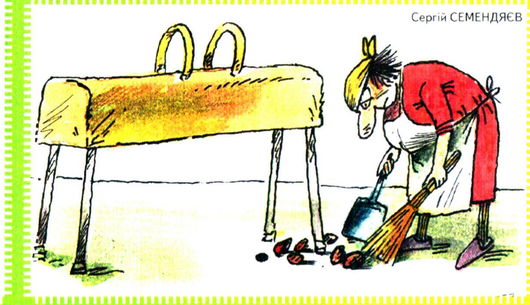
Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Геннадій НАЗАРОВ

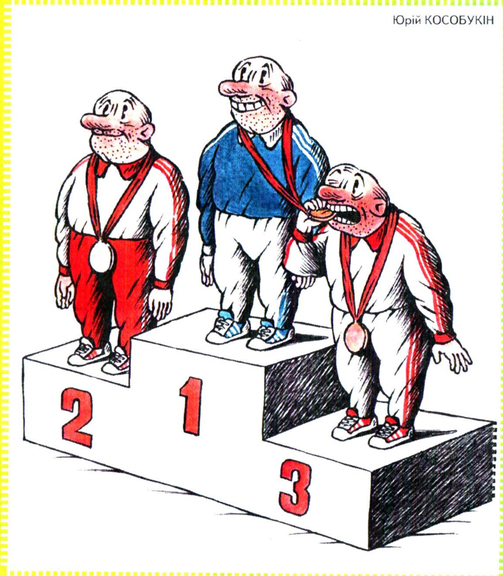

Юрій КОСОБУКІН

Народні усмішки

Без потреби

— Вже відремонтували мою машину? — питається блондинка в автомайстерні.

— Хвилинку, я тільки-но поставлю свічки запалення.

— Це ні до чого. Додому я доберуся ще завидна.

Мамина порада

— Мамо,— питає дочка,— а скільки часу треба, щоб зустріти чоловіка своєї мрії?

— О, цього ніхто не знає. Але щоб того часу не гаяти марно, можеш для початку вийти заміж.

Таки ж не бачив

— Ну як це ти примудрився на такій гарній дорозі проколоти зовсім нову шину?!

— Та переїхав кляту пляшку.

— Ти що, не бачив її?

— А як було бачити, коли той ідіот сховав її в кишеню!

До кого вдався

На базарі зустрілися дві жінки:

— Чула,— каже одна,— у тебе сім'я поповнилася? Внук чи внучка?

— Онучок.

— А на кого схожий?

— Та як тобі сказати. Личком у маму вдався, а вдачею, видно, у батька пішов: цілий день спить, а прокинеться — одразу до пляшечки тягнеться.

Ні

— І вам не соромно раз у раз опинятися в суді?

— Ні, ваша честь. Я завжди вважав і вважаю, що це дуже поважна державна установа.

Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

ЗНАЙ НАШИХ!

Наш художник Геннадій НАЗАРОВ у червні цього року став дипломантом двох міжнародних конкурсів. Його роботи відзначило журі VIII Загальнопольського художнього конкурсу «Сатира без меж» та 6-ої міжнародної виставки автокарикатури у Загребі. Вітаємо пана Геннадія і зичимо нових перемог!

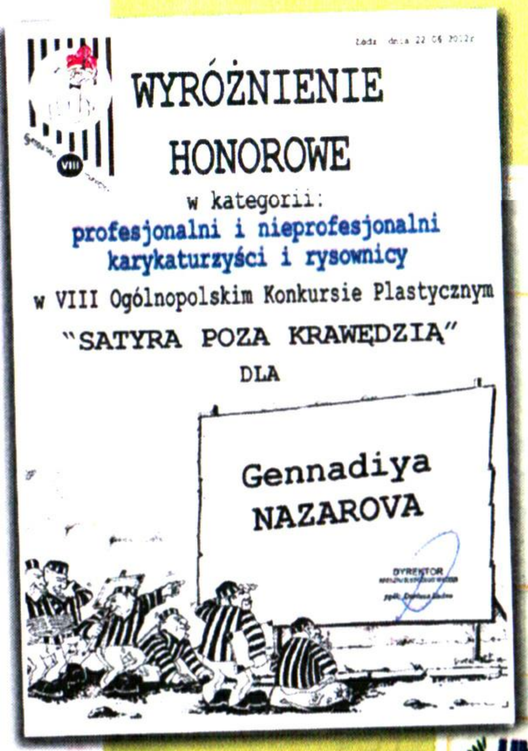

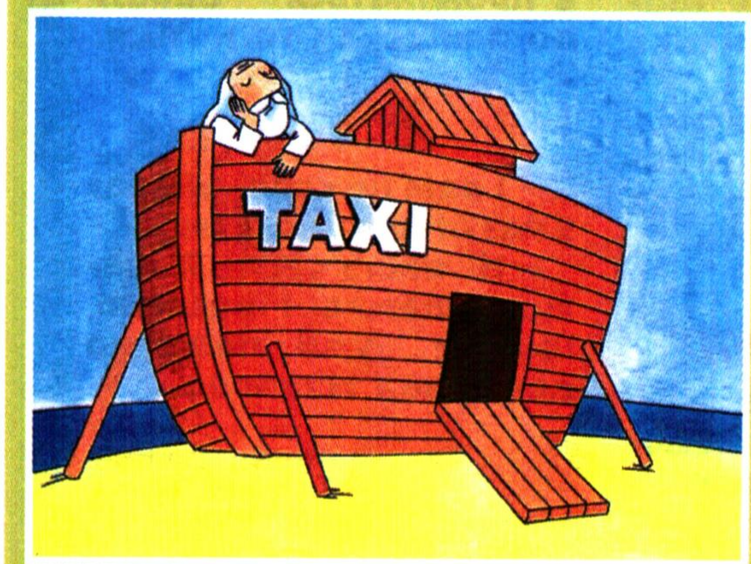

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

СХОДЖЕННЯ КУЛЬГАВОГО ЗЕНИКА

Хай ні на мить не введе вас в оману слово «сходження» у заголовку: мова — не про підкорення гори Говерли чи бодай якогось горбка, а про щаблі трудової біографії статечного добродія.

У перші роки торжества нашої демократії, коли професори шоферували на нічних перевезеннях кілерів і рекетирів, військові продавали недоліткам бізнесу танки, аби ті їздили на «стрілки», а фермери взялися

завозити з Польщі огірки і капусту, Зенон Михайлович вирішив стати контролером на міському електротранспорті. Що вдієш — уже тоді місця в ДАІ та в інших престижних органах були приватизовані, а контролер — це усе-таки теж... Треба тільки в людях розбиратися. Потрапить тобі до рук хтось підходящий безквитковий, почнеш його бештати та соромити перед усім людом — він, дивись, і штраф заплатить, і про квитанцію не заїкнеться — аби-но ти тільки чимскорше писок стулив. От і маєш якусь копійку...

Треба сказати, що бізнес пана Зеника починався досить успішно, допоки не повернулися з канікул студенти. Отут він якось упіймав юну вихованку мистецького закладу і почав її залякувати відчисленням із альма-матер, яку вона, мовляв, підло зганьбила; таких, мовляв, треба утришия гнати! Але сталося так, що вигнали самого пана Зеника. Дівка укусила його за руку, шкарябнула по пиці, а на своїй блузці відірвала гудзики. І, звісно ж, несамовито зарепетувала... Дивна річ, але знайшлося чимало негідників, які засвідчили, що кульгавий

Сатиричні мініатюри

БО В КИЄВІ — ДЯДЬКО

Не в гаю, не в саду біля хати —
На городі — оце тобі на! —
Між рядками картоплі й томатів
Мов на дріжджах росте бузина.

Кущ в городі — усім на заваді,
Як на видному місці чиряк...
Але буде рости, позаяк
Дядько є у столиці при владі.

Володимир КРИВАК.
м. Київ.

ПРОГРЕСУЄМО

У майбутнє ідемо бадьоро
Й не горюєм, що дітей нема —
У селі був дитсадок учора,
А сьогодні — в ньому вже корчма.

Іван ЄЖЕВСЬКИЙ.
с. Ряшки на Чернігівщині.

Микола КАПУСТА

Усмішки

ЗОЛОТА РИБКА

Розгніваний чоловік бігає берегом моря, розмахує кулаками і кричить:

– Тільки попадися мені ще раз!!! Кілька ти смердюча!!!

– Ти чого репетуєш? – питають його.

– Та впіймав я Золоту рибку. Попросив у неї червону «Феррарі»... Ось машина стоїть. А рибку відпустив.

– Так дякуй їй!

– За що дякувати?! В документах знайшов договір на кредит у сімсот тисяч євро.

СИМПАТИЧНИЙ СТОРОЖ

– Лікарю, який симпатичний сторож у вашій поліклініці!

– Грошей нема... Доводиться видавати зарплату натурою – пластичними операціями.

ТЕЛЕФОННИЙ ДОВІДНИК

– Добридень, Максиме!

– Взагалі-то, я Галя.

– Дивно... А у записнику мого чоловіка ти – Максим.

Надіслав Пилип ЧЕРЕВАНЬ.
м. Голобине на Полтавщині.

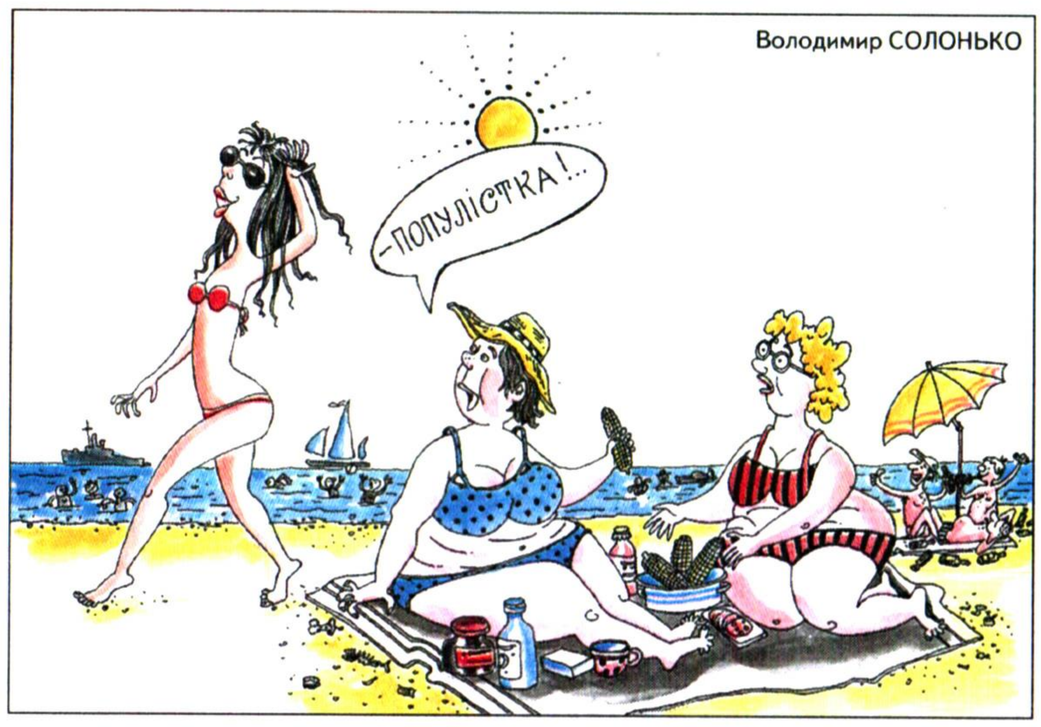

Зеник намагався брутально згвалтувати бідне дівча.

«Як?! – обурювався він. – На очах в усього трамваю?! Та ще й під час руху?!» Але його ніхто не слухав. Довелося заслати кому належить хабара, і справу закрили. Після цього Зеник став біднішим, ніж був на початку свого бізнесменства.

Поїхав на заробітки до Італії. Працював нелегальною нянею у сім'ї сміттяра. Уже

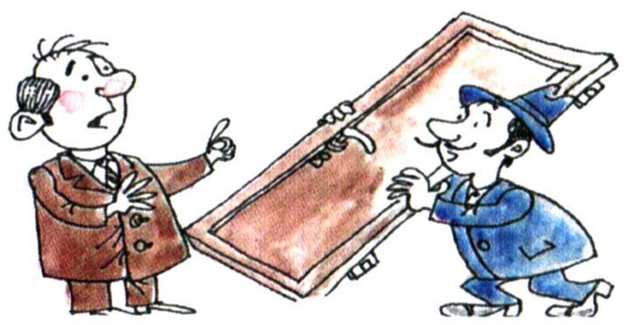

зібрав трохи валюти, коли муніципальна поліція зробила облаву і піймала «на гарячому» – він водив сміттярський виводок на прогулянку до Колізею. Вислали з Італії. Але не в Україну, а на Балкани, в сербську Крайну. Там його злапали як шпигуна. Ледь за зароблене у сміттяра відкупився.

За півроку голий і босий добрався додому і найнявся продавати сталеві дніпропетровські двері. Усе йшло до кращого, але стався прикрий випадок: власника куплених дверей пограбували. Зуміли нібито здолати крицю і нібито винесли з хати все. А пана Зеника запідозрили в тому, що він продає недолугі підробки, попередньо домовляючись із гангстерами. Одкараскатися од іще більшої неприємності допомогло те, що саме у той час кілька громадян не могли навіть зі слюсарями потрапити до хати – такою надійною була дніпровська продукція, що йшла в ужиток при допомозі пана Зеника.

Із часом пан Зеник помудрішав, кинув сумнівні промисли і зайнявся продажем квартир. Його привабило гасло, з яким трудилися ріелтери: «Ми рухаємо нерухомість» – вгадується в ньому, бачте, щось на зразок рушія прогресу. Та насолоджувався новим місцем трудяга недовго. Від родини, якій Зеник упер помешкання із вторинного фонду, випурхнула і полетіла по місту сенсація – мовляв, у придбаній квартирі разом із ними живе ще й привид; уночі він човгає коридором і надовго зачиняється в туалеті.

Ці брехні радо підхопили газети. А кореспондент радіо нібито за чималеньку суму зробив у туалеті ексклюзивну засідку і нібито з'ясував, що «привид» – забута попередніми господарями покоїв бабуся. Виходило, що разом із «нерухомістю» пан Зеник утелющив своїм клієнтам ще й досить рухому бабцю...

Відомо, що щастя із нещастям одним возом їздять. Цього разу це вийшло на добре для пана Зеника. Щойно Зенона Михайловича витурили з ріелтерів, як заприятелював із ним власник аптеки. Вони уклали договір об тім, що Зеник на гроші фармацевта відкриває поруч із аптекою продовольчий магазин; крам постачатиме надійний ко-

мерсант. І все, нарешті, стало на місце. Зенику завозять продукти, він їх продає, а вже після цього його клієнти поспішають до аптекаря, позаяк цього конче вимагають печінки та усілякі органи травлення...

І даремно вуйко Федір та сивий Стефко з ЖЕКу кепкують, що, мовляв, кульгавий Зеник нарешті «працює в органах»: у холдинга справи йдуть – во!

Володимир ПАЛЬЦУН.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БАНАНАС.
БАКСЕР.
АЙВАЗОВСЬКЕ МОРЕ.
ШУКАЙ ЛІТРА В ПОЛІ.
ГРАМГУРТОК.
СУППІДРЯДНИК.
МІКРОАЛІМЕНТИ.
БРАВООХОРОНЦІ.
ДЕФЕКТОР БРЕХНІ.
СУДОБЕЗЧИНСТВО.
ГАЛЯ-КОНЦЕРТ.

Борис РЕВЧУН.
м. Кіровоград.

Валерій ЧМИРЬОВ

– Петренко, ти й у школі був двієчником.

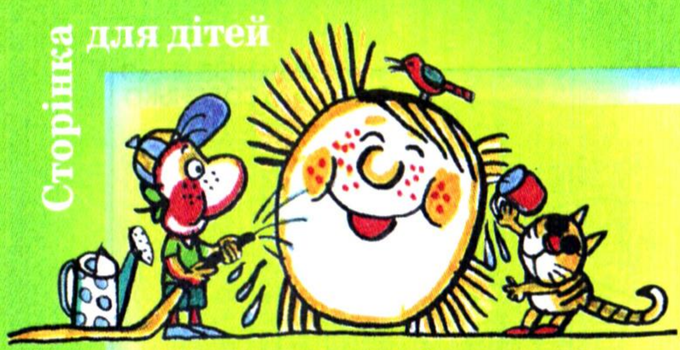

ПЕРЧЕНЯ

КОТИК-НЕЧЕПУРА

Кіт у дощ в город пустився,
Заросився, забруднився.
Ніг не встиг повитирати
І мерщій побіг до хати.

Ми кота причепурили,
Потім добре насварили,
Ще й нам'яли вуха трішки –
Витирати треба ніжки!

Василь ШЕВЧУК.

ДІДОВІ ГРУШКИ

Причалапав ховрашок
З'їсти дідових грушок.

Жовту грушку їжачок
Наколов на свій бочок.

Кілька бджілок прилетіло –
З'їсти грушок закортіло.

І рогатая коза
Хоче груш – не гарбуза!

Тут горобчик скік та скік:
Груш чекав він цілий рік.

Ще й собі у фартушок
Назбираю я грушок.

Сіли разом у рядок –
Діда хвалимо й садок.

Володимир ТАРАН.

СМІШИНКИ

❄ ❄ ❄

Мати звеліла малому Юркові добре вимити обличчя. Через хвилину той кричить із ванни:

– Мамо, а вуха відносяться до обличчя чи то вже потилиця?

❄ ❄ ❄

– Славко, ти що, і досі снідаєш?

– А що таке?

– Та ти ж завжди так швидко їси, що тобі рівних нема.

– А куди мені поспішати? Батько просив, як поснідаю, щоб допоміг йому по господарству.

У цьому РЕБУСІ зашифровано монгольське народне прислів'я.

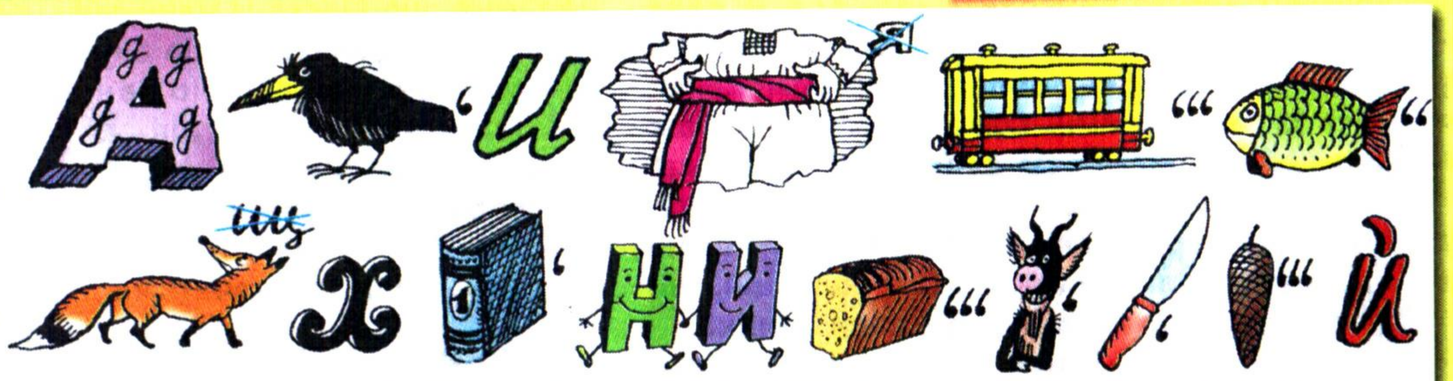

ЧОМУ ЦВІРКУН СПІВАЄ УВЕЧЕРІ?

КАЗКА

Цвіркун склав нову пісню. І йому дуже хотілося, щоб її хтось почув та похвалив його. Він пострибав на галявку, де жив равлик.

– Равлику! Послухай, яка у мене нова пісенька! – гукнув, навіть забувши привітатися, так нетерпеливилося йому похвалитися.

– Добридень, – висунув голову з хатинки равлик. – Вибач, я охоче послухав би твою пісню, але не зараз. Поспішаю до бабусі – вона чекає мене.

І равлик поповз.

А цвіркун побачив знайомого муравля, що разом з іншими мурахами тягнув бадилинку.

– Муравлику, послухай, яку пісеньку я склав!

– Вибач, але іншим разом. Маю допомогти друзям.

– Ну й повзи!.. – обурився цвіркун. – Все одно не розумієшся на музиці...

Тут мимо пролітала бджілка.

– Бджілочко, знаєш, яку я пісню склав! – пострибав за нею цвіркун.

– Мабуть, дуже гарну,– відповіла бджілка, не спиняючись. Я її неодмінно колись послухаю, а зараз кваплюся додому – сказати , що на узліссі зацвів буркун... Бувай...

Тепер цвіркун розсердився на всіх. І дуже. Він повернувся додому набурмосений, наче темна хмара перед дощем.

– Це ж треба – такі зайняті... Їм ніколи послухати мою пісеньку...

Побуркотів, побуркотів він та й задрімав.

Аж чує:

– Цвіркунчику, ти вдома? – гукає хтось.

– Удома,– визирнув він із оселі.

Аж то равлик – усміхається:

– Заспівай – так кортить твою пісеньку почути. Я цілий день про неї думав.

Цвіркун заспівав. А коли закінчив, то побачив, що його слухав не лише равлик – а ще й муравель та бджілка.

– Ой, як гарно! – замахала крильцями бджілка.

– А можеш іще раз, бо я прогавив початок,– попросив муравель.

Цвіркун співав і вже не сердився. Бо коли співаєш, сердитим бути не можна: тоді й пісня сердитою вийде.

Відтоді цвіркун удень теж зайнятий – він готується до вечірнього концерту.

А коли всі мешканці лісу впораються зі своїми клопотами, вони поспішають до великого пенька, що посеред галявини. Туди ж пристрибує і цвіркун. Та й починає концерт.

Ось чому цвіркун співає увечері.

Світлана ПРУДНИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

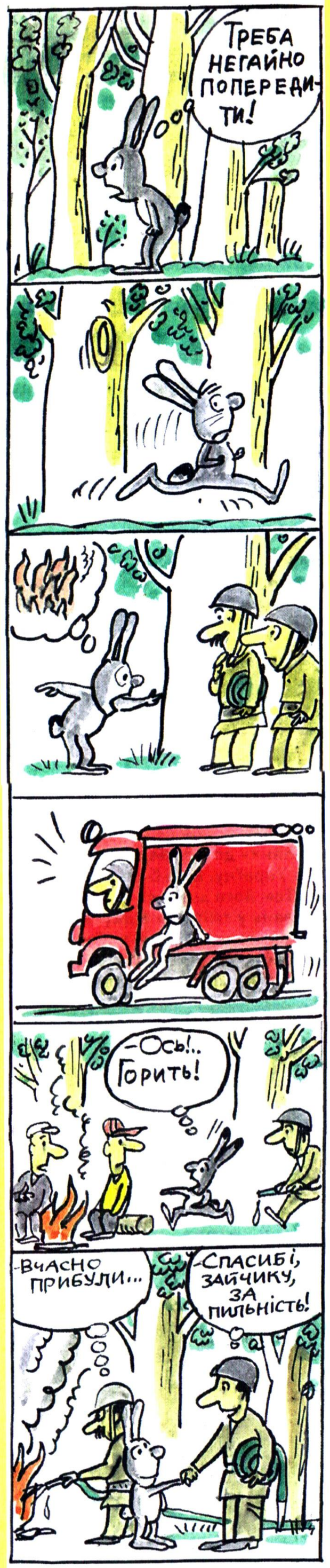

Конвертовані думки

✓ Вірна ознака шляху в нікуди — нікудишні дороги.

✓ Закономірність: чим менше на умі, тим більше на язиці.

✓ Із реклами: «Забезпечую надійний дах. Плінтус».

✓ Ми всі ходимо по колу. Лише різного діаметра.

✓ Час — гроші. Тому і лікує.

✓ Якщо істина у вині, важко визначити, коли наступає момент істини.

✓ Крім генетичної пам'яті, може бути і генетично модифікована.

✓ Ще невідомо, що гірше: коли відносини загострюються, чи коли вони затуплюються.

✓ Найвитонченіший спосіб самогубства — самоїдство.

✓ Кесарю кесарове ми слухняно віддаємо. А хто нам віддасть наше?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м. Київ.

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

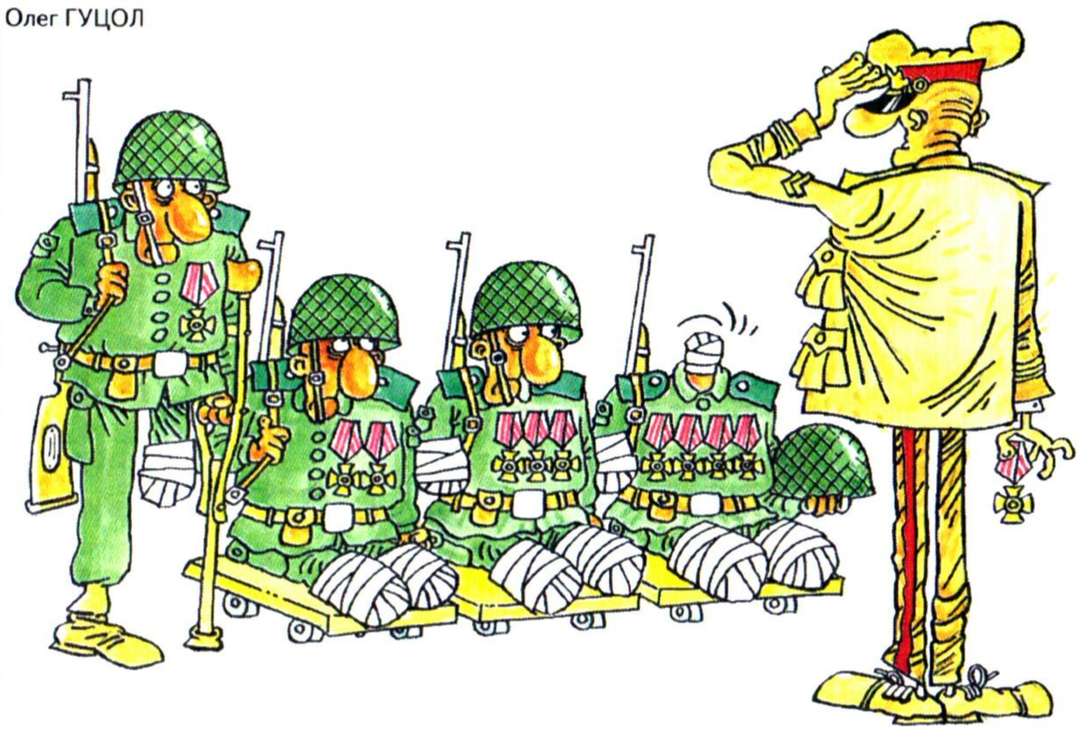

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

Вадим СИМИНОГА

Анатолій ГАРМАЗА

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Олександр КОСТЕНКО

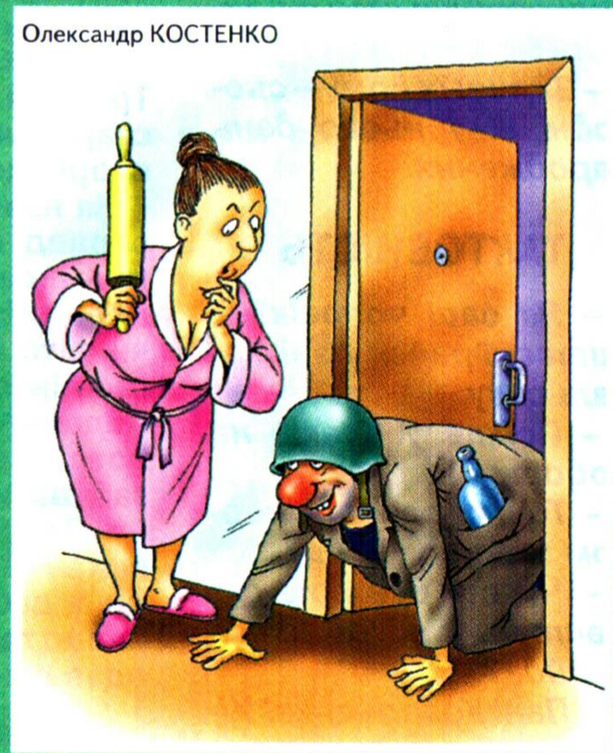

Конкурс дотепників

Якщо трішки перефразувати українську народну приказку, то наші олігархи і скоробагатьки діють нині за принципом: «Сам гам, а другому не дам». А якщо й дають, то наче кіт наплакав. Ми маємо на увазі зарплату. Її частка у виробництві того чи іншого продукту становить мізер. Та й пенсії у нас такі... Самі знаєте... Такі б нашим очільникам. Враз би задумалися: а як же люди живуть на таку зарплату чи пенсію?!

У шостому числі «Перця» ми надрукували карикатуру Геннадія Назарова – гаманець, який має форму дулі. Хто ж переміг у цьому турі?

Ось думка журі: **Андрій КУРИЛІВ із смт Царичанка на Дніпропетровщині** – ***«Серійний випуск. Кількість – майже 45 млн. штук»;*** **Євген ОЗЕРКО з смт Мізоч Здолбунівського району Рівненської області** – ***«Післявиборний гаманець»*** **та Володимир БАХТИН із смт Борова, що на Харківщині** – ***«Із рекламного оголошення: «Наступного року наша шкіргалантерейна фабрика планує випускати гаманці з іще більшою дулею».***

Вітаємо
наших невтомних дотепників!

А тепер пропонуємо читачам придумати підпис до малюнка Василя Фльорка.

На переможців чекають призи.

Інтерсмішинки

ТО НІЧОГО!

– Мері, чи ви можете закохатися з першого погляду?

– Ні.

– Тоді завтра я прийду іще раз.

ЗА ПРИПИСОМ

Блондинка взялася випробувати новий шампунь. Ллє його на голову. А тут – подруга:

– Чого ж ти голови перед тим не змочила?

– Бо ось на пляшці написано: «Для сухого волосся».

ПОДАРУНОК

– Едмоне, наш малий проковтнув сто франків!

– Залиш їх йому – сьогодні ж у нього день народження.

ТАКТОВНІСТЬ

– Як ваш чоловік? – питає Франек пані Ковальську.

– Поїхав у Краків на роботу.

– То я сьогодні вечірком загляну до вас.

– Чи ви, бува, не думаєте, що я якась хвойда?

– Пані Ковальська! Хіба ж я щось казав про плату?!

ЩО РОБИТИ

– Лікарю,– жаліється Луї,– чого вже тільки я не робив! Був у небезпечних автоперегонах, стрибав із парашутом, навіть джампінгом займався – а ніяк не можу заспокоїтися: усе хочеться якихось сильніших вражень та переживань. Що робити?

– Заведіть коханку.

– Та їх у мене кілька! Не помагає!

– Тоді розкажіть про них своїй дружині.

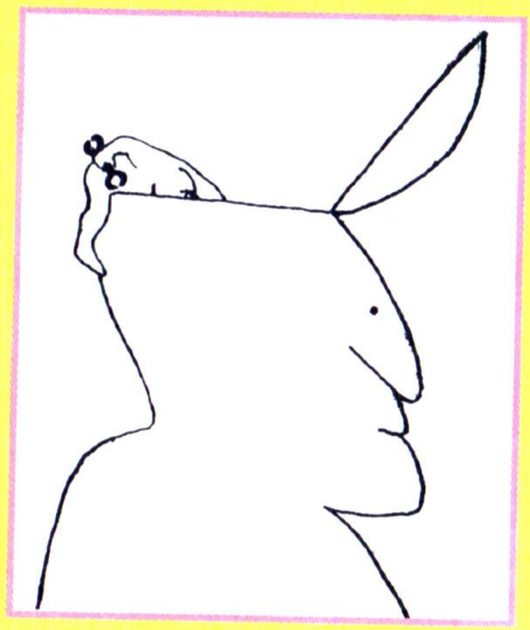

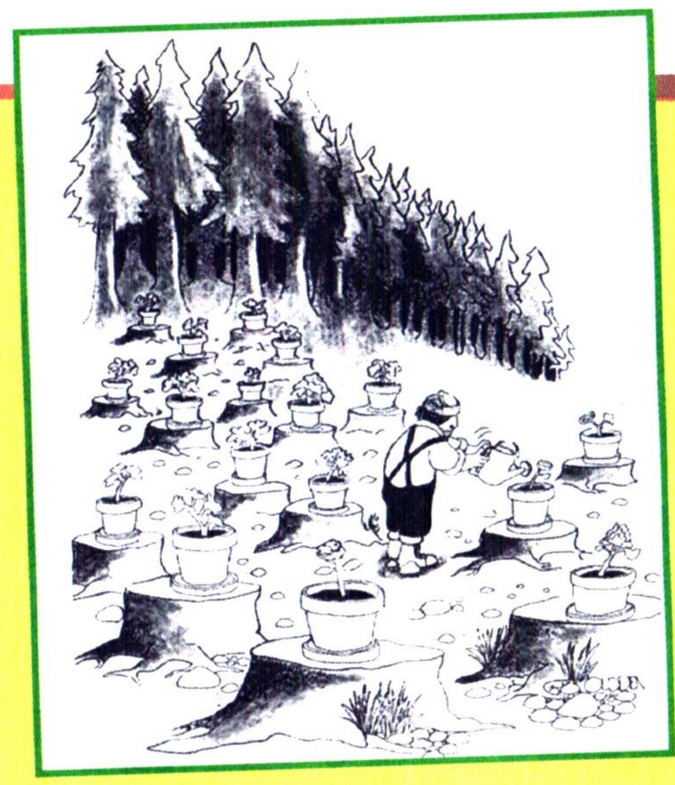

Клаус БАУЕР

ХТО ХАПАЄ НАЙБІЛЬШЕ ЗОЛОТА?

Спроба орієнтації у світі спорту

По телевізорові весь час повторюють: атлет (атлетка) такий-то (така-то) узяв (узяла) золото. І тільки в якомусь драматичному фіналі – або срібло, або бронзу, або нічого. Якийсь дивний то виклад подій. Про що ж ідеться насправді? «Про коштовності – благородні метали» – нашіптує тренована фантазія. Як же уявити собі конкретно це дійство?

Невже якийсь прудконогий (можна його так іменувати?) каже своїм домашнім: «Гей, люди, я оце тільки що узяв квиток на літак, відправляюся хапнути золото». А мати напучує: «Добре, мій хлопчику. А якщо нема золота, бери срібло. І бережи себе». Той летить і бере благородний метал. Або повертається додому з порожніми руками і голосить: «Нема ні золота, ні срібла, люба мамцю...» Трагедія. Мати з горя спивається. Він продає свій старенький фольксваген і до кінця днів своїх живе в орендованому газетному кіоску...

На язик лізе ціла купа запитань. Наприклад: чи справді це розумно – добиратися до омріяної мети – а саме: взяти золото – такою дещо кружною дорогою, відповідно біжучи, стрибаючи, пливучи, а то й навіть жбурляючи молот? Чи нема якогось інтелігентнішого способу доскочити людині жаданого? Адже нині щодня бачимо, що взяти золото – не така-то проста справа. До того ж не слід забувати, що на повну котушку використовувані на Олімпіаді методи грунтуються на концепції, яка за 776 років до нашої ери, коли греки розробили її, десь-то була модерною, але на сьогодні напевно геть-таки не сьогочасна, і, прагнучи золота, вдаватися до неї – це йти не в ногу з часом.

Якщо хтось звернеться до консультантської фірми, якщо дасть професійним консультантам зайнятися цим випадком, то можу закластися, що, проаналізувавши всі доходи і витрати, вони скажуть, що зусилля – завеликі: дуже старомодні методи і засоби, дуже багато труда заради воістину малої дещиці золота. Крім того: це – базар, грунтовно окупований безліччю дуже честолюбних суперників (азіати!). Мізерні дивіденди. І під кінець напевно виснується (звісно, підкріплена солідними, наскільки це в даному разі можливо, числами) порада: аби запопасти золото, ліпше буде організовувати Олімпійські ігри, аніж брати у них участь.

Парадоксальна, звичайно, пропозиція. Бо коли всі будуть тільки організовувати, замість брати участь, то врешті й організаторам нічого буде хапнути...

А от інший аналіз – набагато результативніший. Тут виходимо із запитання: хто хапає найбільше золота, і то найпростішими, але найприбутковішими методами? Відповідь (ми обмежуємося Німеччиною) знайти не важко: міністр фінансів і Дойчебанк! Звідси – висновок: міністр фінансів і управитель Дойчебанку – істинні чемпіони з сучасного хапання золота. Вони не бігають, вони не скачуть, вони не плавають, тим паче не жбурляють молота. Але, гляньте-но, все-таки мають вигляд переможців, і то модернових.

А що ж боги на своєму Олімпі?..

Звідти несеться гомеричний сміх.

Переклад із німецької.

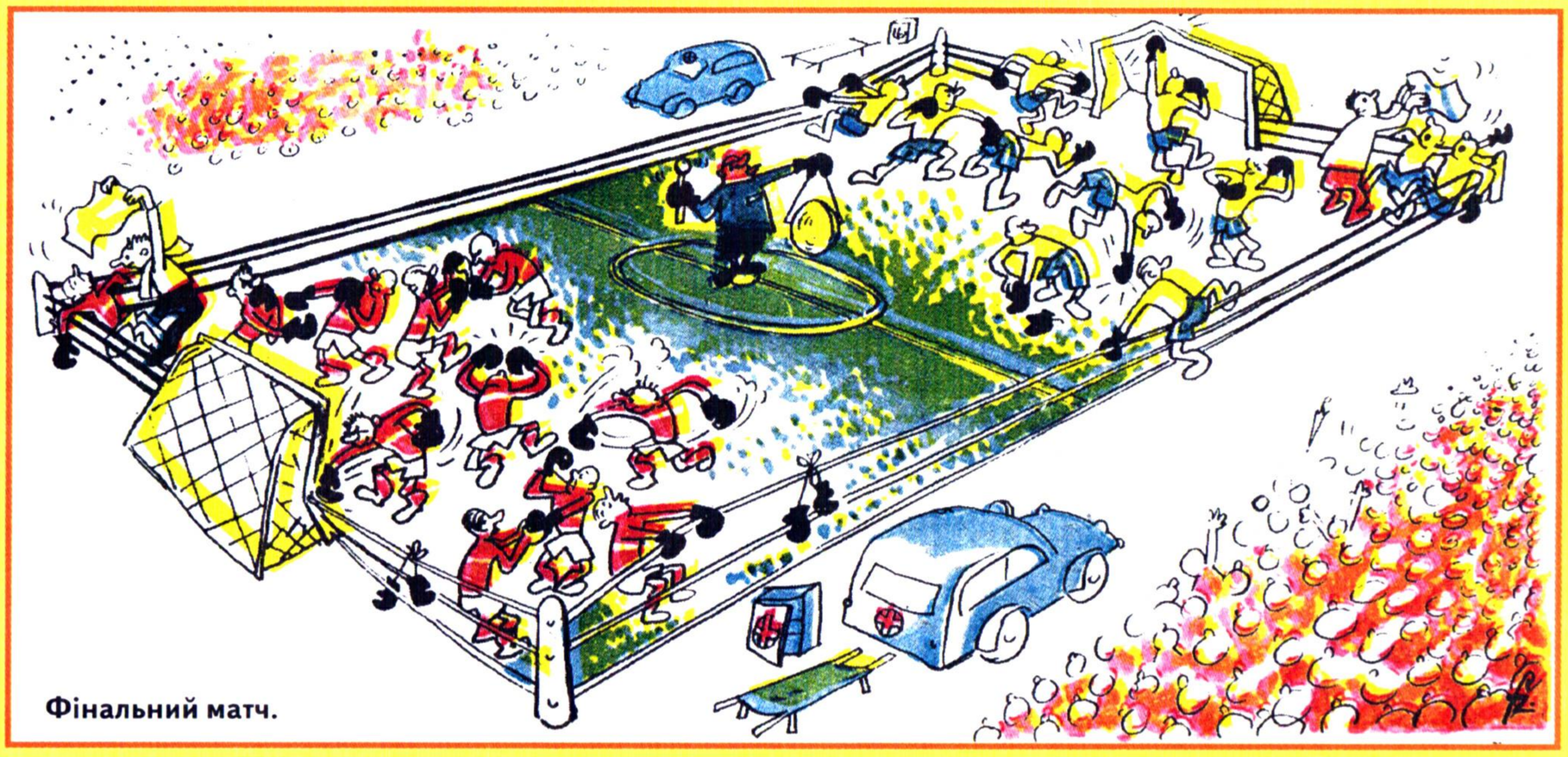

Фінальний матч.

ДИВНІ ПРЕДКИ

Нині діти більше звиклі
до клавіатури
на комп'ютерах, мобілках,
ніж до фізкультури.
От мій внучок п'ятилітній
(збитошник нівроку)
без отого мобільника
не ступить і кроку.
Він живе зі мною й дідом
зазвичай улітку
(син з невісткою — у мандрах
ради заробітку).
От учора він проснувся,
ще й не вмився навіть,
а вже свого телефона
заряджати ставить.
Я до нього: «Йди, онучку,
руки мий і снідай,
заодно поклич до хати
на сніданок діда.
Дід гасав кругом городу
та побіг на кладку:
там, у березі, на кладці,
робить він зарядку».
А онук мені: «Ну й дивні
ви у мене предки.
Що ж він може зарядити?!
Там нема розетки!»

Микола ПАСІЧНИК.

*м. Липовець
Вінницької обл.*

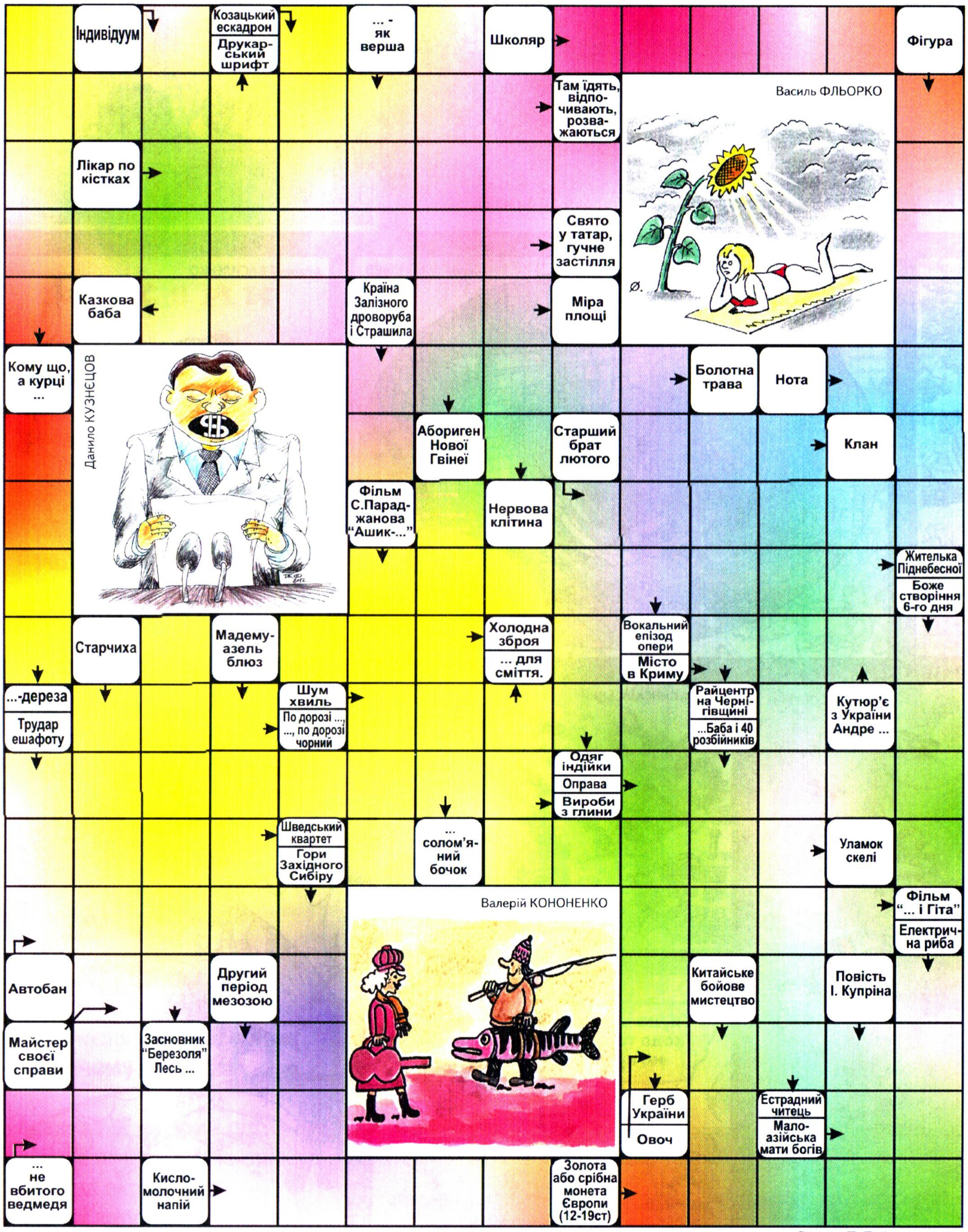

Склала Т. Добровольська.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Два ворони
посварилися,
хто з них чорніший.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Кобзар. 6. Качур. 8. Пожежа. 12. Мох. 13. Мак. 15. Сад. 16. Цех. 17. Салун. 18. Скраб. 20. Па. 21. Трактор. 23. Їда. 24. Акробат. 27. Ля. 28. Рол. 30. Тло. 31. Кут. 32. Ага. 34. Паця. 35. Сер. 36. Глушець. 41. Алі. 42. Ярмо. 44. Каір. 45. Рапс. 47. Автостоп. 52. Короп. 54. Сніданок. 58. Кирза. 60. Кіт. 62. Ігрек. 63. Сакура. 64. Вила. 66. Бунт. 67. Іронія. 68. Ярмарок. 69. Лань. 70. Анкара. 71. Тамада. 72. Дата.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Кошара. 3. Омар. 4. Аматор. 5. Рало. 7. Чардаш. 8. Парк. 9. Одарка. 10. Жаба. 11. Бедлам. 14. Курага. 15. Скальп. 17. Склероз. 19. Боулінг. 21. Тля. 22. АТС. 25. БТІ. 26. Тая. 29. Оцет. 33. Гран. 37. Лік. 38. Урок. 39. Ерос. 40. Цап. 43. Ясир. 46. Одер. 48. Вдача. 49. Окунь. 50. Трава. 51. Павук. 53. Різак. 54. Сітка. 55. Іріда. 56. Акорд. 57. Окіст. 59. Кляр. 61. Щука. 65. Ара. 66. Бот.

ПЕРЕЦЬ № 8 (1636)

**Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.**

**Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ
(відповідальний секретар).**

**Засновник:
Державне видавництво
«Преса України».**

**Зареєстровано
Державним комітетом
телебачення
і радіомовлення України.
Свідоцтво КВ № 10334
від 30.08.2005 р.**

**Видавництво
«Преса України».**

**Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.**

**До відома авторів!
Для своєчасного отримання
гонорару прохання разом із
творами надсилати копію
довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера та
вказати дату народження
і домашню адресу.**

**Здано до набору 14.08.2012.
Підписано до друку
23.08.2012.
Формат 70х108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 6910 прим.
Зам. 0110208.
Ціна договірна.**

**Видається
з квітня 1922 року.**

Виходить раз на місяць.

**Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.**

**Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.**

**З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.**

**Internet: http//uamedia.
visti.net/perez/**

Для телеграм: Київ Перець.

**Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.**

Індекс 74393

Василь ФЛЬОРКО

Микола КАПУСТА

– О, ти, бачу, вже підготувався до зими?!

Юрій КОСОБУКІН

Володимир АДАМОВИЧ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

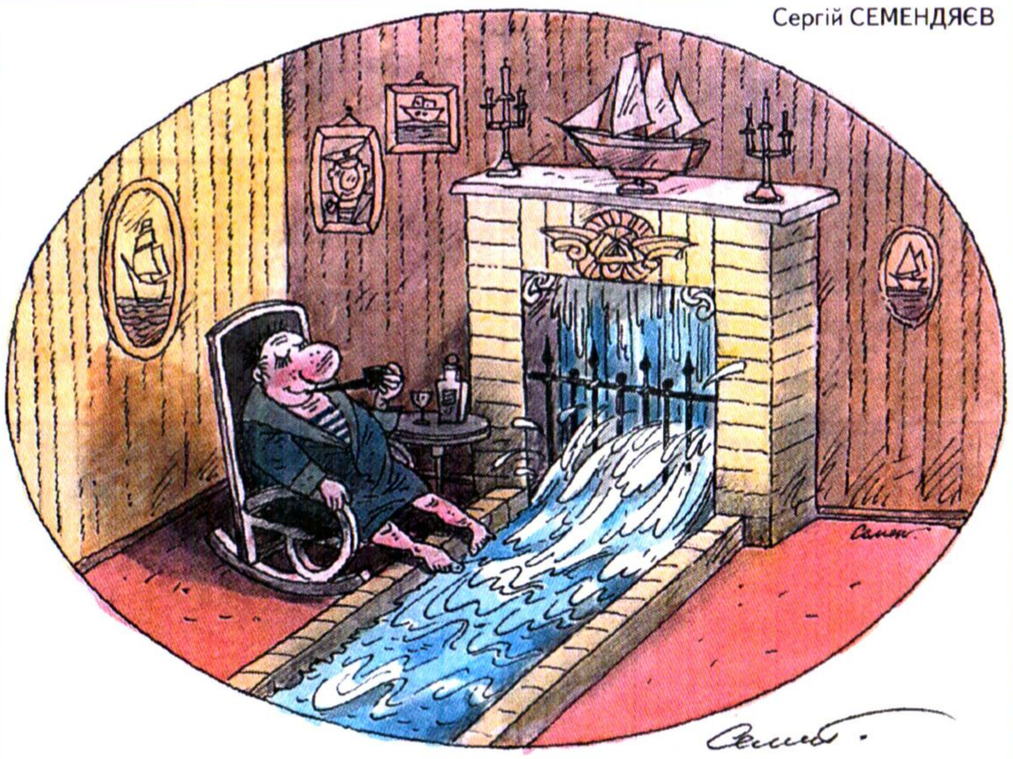

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Гей, пане!
– Сам ти гей!

Юрій КОСОБУКІН

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

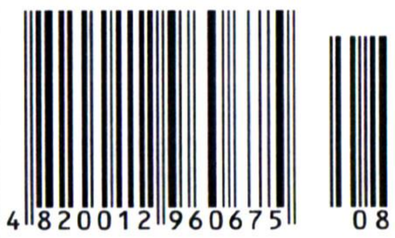

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!